

του θεολόγου κ.Μιχαήλ Γ. Χούλη

Η γιόγκα, λέξη πού σημαίνει ένωση, είναι ένα ινδουιστικό φιλοσοφικό-θρησκευτικό σύστημα, μία από τις έξι ορθόδοξες κατευθύνσεις (Νταρσάνες) του Ινδουισμού, πού έχει σαν σκοπό την ένωση με το Υπέρτατο Ων και τη συνειδητοποίηση του απολύτου Ενός. Αυτό επιτυγχάνεται με «ορισμένους τρόπους σωματικής και πνευματικής άσκησης, τους οποίους υποτίθεται πώς, αν ακολουθήσει ο μούμενος, υποτασσόμενος πλήρως σε έναν γκουρού (Ινδουιστή καλόγερο, «επίγειο θεό» τους), θα ανέβει μέχρι τα ανώτατα επίπεδα τελειοποίησης» («Γιόγκα», Ramacharaka, εκδ. «ΙΔΡΕΙΑ» Αθ. 1967, σελ. 9, 14). Θα απελευθερωθεί μάλιστα ή ψυχή από την άγνοια του εαυτού της, από τη φαντασίωση του κόσμου και τελικά από τον κύκλο των μετεμψυχώσεων (βλ. "Εγκυκλοπαίδεια των Θρησκειών", εκδ. Αλκυών, Αθ. 1994, τόμος 1, 2 και "Όψεις Ινδουισμού - Βουδισμού", Αναστασίου Γιαννουλάτου)

Η γιόγκα περιέχει όλη την ινδουιστική φιλοσοφία, το Κάρμα και τη Μετενσάρκωση. Είναι μια πλήρης και οργανωμένη θρησκεία, πού έρχεται με τα διδάγματα της σε ριζική αντίθεση με το ευαγγελικό και σωτήριο μήνυμα του Χριστιανισμού. Οδηγεί μάλιστα με το διαλογισμό και την εξάσκηση της μαγείας στην αποπνευματοποίηση, την ψυχική κενότητα και τελικά την καταστροφή αρκετούς από τους σημερινούς νέους της Πατρίδας μας.

Ανθρωπολογικές θέσεις της Γιόγκα και αναίρεση τους

Βασική αρχή της Γιόγκα είναι πώς ο άνθρωπος είναι ή ψυχή του. Η ψυχή ή πνεύμα πιστεύουν ότι εστιάζεται και «κάθεται στο κέντρο του μετώπου, κοντά στον εγκέφαλο». Θεωρείται ένα «αιθέριο σημείο», «πηγή ενέργειας, φωτός και συνειδητότητας». Το σώμα, πιστεύουν, είναι η φυλακή του πνεύματος, εμποδίζει την τέλεια έκφραση του και σε κάθε περίπτωση δεν είναι τίποτε άλλο από το "ρόλο" πού παίζει η ψυχή στην επίγεια ζωή της (συζύγου, παιδιού, εργοδότη, δασκάλου, φίλου κλπ.). Το κοστούμι του ηθοποιού, αν ως ηθοποιό εννοήσουμε την ψυχή, το αυτοκίνητο, αν ως οδηγό εννοήσουμε και πάλι την ψυχή" (Πρακτικός Διαλογισμός, Raja Yoga, εκδ. "Πανελλήνιο Κέντρο Διαλογισμού", Αθήνα).

Ο άνθρωπος «αποτελείται από επτά αρχές», πού επικαλύπτουν το πνεύμα και δεν το αφήνουν να εκδηλωθεί: Από αυτές μας ενδιαφέρουν κυρίως: α) Το αστρικό σώμα, πού είναι πανομοιότυπο με το φυσικό. Με κατάλληλη προβολή από τους γιόγκι, ονομάζεται "φάντασμα". Για την Εκκλησία τέτοιου είδους πρακτικές ανήκουν στον κάτω κόσμο, είναι δυνάμεις του εχθρού. β) Η Πράνα, πού είναι πιστεύουν μία «πρωτογενής ουσία», μία «παγκόσμια ενέργεια», πού εισχωρεί παντού, ακόμη και στο μικρότερο μόριο της ύλης, και ζωοποιεί όλους τους οργανισμούς («Γιόγκα», του γιόγκι Ramacharaka, σελ. 19-27).

Πρέπει να διευκρινίσουμε ότι για τους γιόγκι η πνευματική ανάπτυξη θεωρείται φυσική εξέλιξη και μόνο. Αυτό σημαίνει πώς όλοι κάποτε (και οι ανήθικοι, οι εγκληματίες κλπ.) θα προοδεύσουν ηθικά και διανοητικά και θα επιτελούν ακατόρθωτα θαύματα. Η αγιοποίηση δηλαδή και ο Φωτισμός, η σωτηρία γενικότερα, δεν είναι για τον αποκρυφισμό αποτέλεσμα προσευχής, δεν προέρχεται

ως χάρισμα από το Θεό (με τη συνδρομή βέβαια της πίστης μας "δι' αγάπης ενεργούμενης" και τη μετάνοιά μας), αλλά είναι ανακάλυψη του βαθύτερου "είναι", πού υπάρχει ανεξερευνήτο στον καθένα. Είναι αυτοθέωση και αυτοανακάλυψη της «παντογνωσίας» και παντοδυναμίας πού πηγάζει από μέσα μας.

Η ρυθμική και ελεγχόμενη αναπνοή είναι, ακόμη, για τους δασκάλους της Γιόγκα το κλειδί για τις αυτοθεραπείες ή τις θεραπείες εξ αποστάσεως, πού πραγματοποιούν μεταβιβάζοντας μεγάλες ποσότητες Πράνα στα άρρωστα μέλη του σώματος ή στέλνοντας σκέψεις "βοήθειας" ή "γιατρεύοντας" μέσω του ζωικού μαγνητισμού («Γιόγκα», Ramacharaka, σελ. 32-126). Το όργανο, πού εγγυάται για τη Γιόγκα την επιτυχία όλων αυτών των τεχνικών, είναι το «μυαλό», πού αυτοειδωλοποιείται από τους γιόγκι. Η γνώση και ο έλεγχος της Πράνα ανοίγει την πόρτα στην μαγεία. Η Γιόγκα, στα υψηλότερα στάδια του διαλογισμού, είναι καθαρή μαγεία. Γιατί ο σκοπός του Γιόγκι είναι να υποτάξει τα πάντα «κάτω από τον έλεγχο του», να διατάζει «θεούς και ψυχές» και να υπακούουν, να εξουσιάζει κάθε τι στο σύμπαν, ακόμα και τα σώματα των συνανθρώπων του, και γενικά να τον υπακούουν σαν σκλάβοι του όλες οι δυνάμεις της φύσης («Γιόγκα», του Σουάμι Βιβεκανάντα, σελ. 57).

Ορθόδοξες χριστιανικές ανθρωπολογικές θέσεις

Χαρακτηριστικό γνώρισμα του άνθρωπου, κατά την αντίληψη του Χριστιανισμού είναι το διφυές αυτού. Ο άνθρωπος είναι «ψυχοσωματικό ον», συναποτελείται από ψυχή ή πνεύμα και σώμα υλικό. Από την Παλαιά Διαθήκη αντλούμε τα έξης: - «Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο με χώμα από τη γη και φύσηξε στο πρόσωπο του πνοή ζωής και έγινε ο άνθρωπος ψυχή ζωντανή» (Γένεση, κεφ. 2,7). - «Και εμψύσησε (ο προφήτης Ηλίας) τρεις φορές στο παιδί (στο πρόσωπο του) και επικαλέστηκε τον Κύριο και είπε: "Κύριε ο Θεός μου, κάνε να επιστρέψει σ' αυτό η ψυχή του παιδιού"». (Βασιλειών Γ', κεφ. 17,21). - «Τους αφαιρείς το πνεύμα και χάνουν τη ζωή τους και θα επιστρέψουν στο χώμα (από το οποίο πλάστηκαν)» (Ψαλμός 103,29). - «Και (τότε) θα επιστρέψει στο χώμα (το σώμα) στη γη όπως ήταν (πριν πλαστεί) και το πνεύμα θα επανέλθει στον Θεό, ο οποίος και το έδωσε (το έπλασε)» (Εκκλησιαστής, κεφ. 12,7). (βλ. και «Θέματα Ορθοδόξου Δογματικής Θεολογίας», Νικ. Εύθ. Μητσόπουλου, ΟΕΔΒ, Αθ. 1984, σελ. 180).

Από την Καινή Διαθήκη: «Μη φοβάστε εκείνους πού σκοτώνουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν την ψυχή» (Ματθαίος, κεφ. 10,28). - «Και όταν άνοιξε την πέμπτη σφραγίδα, είδα κάτω από το θυσιαστήριο τις ψυχές εκείνων πού είχαν σφαγεί για το λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία πού είχαν δώσει» (Αποκ. 6,9). Ο απόστολος των Εθνών Παύλος προτρέπει: «Δοξάστε λοιπόν τον Θεό δια του σώματος σας και δια του πνεύματος σας, τα οποία ανήκουν στον Θεό» (Α' Κορινθίους, κεφ. 6,20).

Για την Ορθόδοξη χριστιανική διδασκαλία και σε αντιδιαστολή με τη Γιόγκα:

Η ψυχή του ανθρώπου από μόνη της δεν είναι ολόκληρος ο άνθρωπος. Διότι ο άνθρωπος αποτελείται από σώμα και ψυχή. Η ψυχή είναι εκ φύσεως θνητή και με τη

Χάρη του Θεού αθάνατη. Χωρίς την εν Χριστώ ζωή η ψυχή νεκρώνεται και μόνο η Ανάσταση Του εξασφαλίζει στον άνθρωπο τη δική του ανάσταση. Ή ψυχή ακόμη «είναι πανταχού του σώματος» και όχι φυσικά σημείο στο κέντρο του μετώπου. Η ψυχή συνέχει το σώμα και το περιέχει και το ζωοποιεί, γιατί είναι και αυτή πλασμένη κατ' εικόνα Θεού (Φιλοκαλία Δ', 156, ξα'). «Δεν βρίσκεται μέσα στο σώμα σαν σε αγγείο ή ασκό, αλλά μάλλον το σώμα είναι μέσα σ' αυτήν» (PG 46,29). - Στη δόξα του Θεού δεν μετέχει μόνο η ψυχή, αλλά και το σώμα του ανθρώπου. Γίνεται ναός του αγίου Πνεύματος. Η Ενσάρκωση, η Μεταμόρφωση του Χριστού, η Ανάσταση και η Ανάληψη Του, φανερώνουν ότι το ανθρώπινο σώμα δεν έχει κατώτερη θέση από την ψυχή στον άνθρωπο. Η αναμονή άλλωστε "ανάστασης νεκρών" και "ζωής του μέλλοντος αιώνος", όπως έχει διατυπωθεί στο Σύμβολο της Πίστεως μας, με τα σώματα μας, για τη Γιόγκα θεωρείται απαράδεκτο. - Αναφορικά με την Πράνα η τον άλλως νοούμενο "αιθέρα", πού για όλους τους μάγους, πνευματιστές και αποκρυφιστές αποτελεί μία μορφή ενέργειας η δύναμης, μία παγκόσμια ενεργητική αρχή, πού βρίσκεται παντού, άλλα ιδιαίτερα μέσα στον ατμοσφαιρικό αέρα, έχουμε να παρατηρήσουμε ότι τέτοιο συστατικό σύμφωνα με τη «νεωτέρα θεωρία της "περιορισμένης" και της "γενικής" Σχετικότητας (Ainstein - Maxwell - Corentz) δεν υπάρχει». Υπάρχει «μόνο ύλη και ηλεκτρομαγνητικά πεδία, πού διαμορφώνονται αναλόγως του χωρο-χρόνου (Η αθανασία της ψυχής και τα ψυχικά φαινόμενα, Αναστασίου Πιέριου, Αθήνα, 1974, σελ. 12). - Η σωτηρία για τον Χριστιανισμό δεν είναι αυτοσωτηρία και αποθέωση, πού προσπαθούν να πετύχουν οι μυστικιστικές και ινδουιστές παραθρησκείες, αλλά αγιασμός και κατά χάρη θέση πού πραγματοποιείται, αποκλειστικά, ένεκα της ενανθρώπισης, των σωτηρίων παθών και της ανάστασης του Θεανθρώπου Χριστού και όχι με τις δικές μας "υπερφυσικές", υποτίθεται, δυνάμεις.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Διαλογισμός είναι για τους οπαδούς του η δύναμη της συγκέντρωσης, η απομάκρυνση της περιπλάνησης του νου από τα διάφορα μονοπάτια του καθημερινού άγχους και της καταπίεσης, η διαύγεια του νου, πού οδηγεί σε εξυψωμένο στάδιο συνειδητότητας. Μέσω του διαλογισμού, της σωστής υποτίθεται χρήσης του νου, αλλά και της αναπνοής, λυτρωνόμαστε εσωτερικά και αποκτούμε αυτοέλεγχο, δύναμη και σιωπή. Ό νους τελικά φτάνει πέρα από τη νόηση, στην υπεραισθητική αντίληψη (βλ. και Γιόγκα, του Σουάμι Βιβεκανάντα, σελ. 78,80).

Ο αδυσώπητος νόμος του Κάρμα είναι βασικό κλειδί του διαλογισμού. Το κάρμα όχι μόνο άφορα το πεπρωμένο (κάνοντας καλές πράξεις), αλλά και οτιδήποτε συμβαίνει σε κάποιον είναι αποτέλεσμα των πράξεων της προηγούμενης ζωής του και δεν μπορεί να κάνει τίποτα γι' αυτό (Διαλογισμός, Πανελλήνιο Κέντρο Διαλογισμού). Δεμένες με το Κάρμα είναι και οι συνεχόμενες μετενσαρκώσεις των ψυχών, οι εποικήσεις των ψυχών σε διαφορετικά κάθε φορά σώματα, μέχρι να απελευθερωθεί τελικά κάθε ψυχή από τα δεσμά της, δηλαδή από το σώμα της.

Κριτική αναίρεση του Διαλογισμού

Η διδασκαλία του είναι καθαρά ινδουιστική και απομακρύνει τον άνθρωπο από τον

Ορθόδοξο δρόμο και την Εκκλησία, γιατί χορηγεί υποσυνείδητα και στη συνέχεια συνειδητά στο μυούμενο προϋποθέσεις α-χριστιανικές ή και αντι-χριστιανικές

-Το ότι ο Διαλογισμός δεν έχει τίποτα κοινό με το χριστιανισμό, και μάλιστα τον Ορθόδοξο, φαίνεται από τα στάδια καθοδήγησης των μαθητών από τους εξελιγμένους "διδασκάλους" (γκουρού). Εδράζονται επί καθαρώς ινδουιστικού εδάφους και οδηγούν στην ειδωλοποίηση του εγώ, με ολέθρια ψυχοσωματικά αποτελέσματα (Θεοί Εσμέν, Κόσμος εν Κοσμή, Αρ. Σ. Παπασταύρου, έκδ.Μάκρη, 1959, σελ. 70).

-Σύμφωνα με τη διδασκαλία της Γιόγκα και του Διαλογισμού, ο άνθρωπος φτάνει μόνος στην αλήθεια, χωρίς τη Θεία βοήθεια ("Ανεξήγητο", έκδ. ΩΡΙΩΝ, 1992, τόμος 1ος, σελ. 80). Τα χαρίσματα του Αγ. Πνεύματος, άνευ των οποίων δεν νοείται πρόοδος στη χριστιανική ζωή, εδώ θεωρούνται αυτοκατάκτηση. Συν τω χρόνω ο Γιόγκι συνειδητοποιεί ότι λατρεύει την ίδια του τη φύση αντί του θεού ή μάλλον τις απρόσωπες δυνάμεις της φύσης (Γιόγκα, του Σουάμι Βιβεκανάντα, σελ. 74,75).

-Με το διαλογισμό ο γιόγκι νοιώθει «μόνος, παντοδύναμος, πανταχού παρών», παντοτινά τέλειος, «τρισμακάριστος». Και τελικά ο τέλειος γιόγκι δεν έχει ανάγκη από έναν Θεό, αφού θεός είναι ο ίδιος. "Είναι εις Θεός περίπατων επί της γης" (Θεοί Εσμέν,...όπου ανωτέρω). · "Το Πνεύμα αυτό δεν μπορεί να πραγματωθεί από τους αδύναμους". Η φυσική και η διανοητική αδυναμία είναι απόβλητη (Γιόγκα,...σελ. 163,164). Στο σημείο αυτό, μας θυμίζει η Γιόγκα τον Νιτσεϊκό Υπεράνθρωπο. Αντίθετα, ο Χριστός απευθύνει την πρόσκληση της σωτηρίας χωρίς διακρίσεις σ' όλους τους ανθρώπους, ιδιαίτερα μάλιστα σ' εκείνους που υποφέρουν κάτω από μία φυσική, διανοητική, ηθική ή κοινωνική εξαθλίωση. «Αυτών εστί», κυρίως, «η Βασιλεία των Ουρανών».

-Η πρακτική εξάσκηση του διαλογισμού ακολουθείται από μεταφυσικά φαινόμενα: Ανάγνωση των σκέψεων των άλλων, εμφάνιση κηλίδων φωτός που επιπλέουν, ιδρώτας τρεμούλιασμα και αιώρηση. Οι "Ικανότητες" αυτές είναι κοινά αποτελέσματα του διαλογισμού, του πνευματισμού και της μαγείας. Και ο σκοπός ακόμη της μαγείας είναι παρών στη διεργασία αυτή: Ο Γιόγκι προτείνει στον εαυτό του ένα έργο όχι μικρότερο από το να κυριαρχήσει σε όλο το σύμπαν, να ελέγχει ολόκληρη τη φύση... εσωτερική κι εξωτερική» (Γιόγκα, ...σελ. 48).

Η ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΓΙΟΓΚΑ

1. Η σημαντικότερη ζημιά, για το σύνολο των μαθητών της γιόγκα, είναι η εξοικείωση με την ανατολική μεταφυσική και η δυσκολία ακόμη και στη μελέτη της Βίβλου, την προσευχή και τη λατρεία (Το Αλφάβητο του Αποκρυφισμού, Kurt Koch, έκδ. Στερέωμα, σελ. 211-213, 235). Ο αυτοϋπνωτισμός δε, η στέρηση πρωτοβουλίας και η παράλυση της θέλησης, σε συνδυασμό με την επίκληση των μάντρα (ονόματα ειδωλολατρικών θεοτήτων), επιφέρει στην πραγματικότητα σοβαρές πνευματικές αλλοιώσεις, αλλά και προσωρινές ή ανεπανόρθωτες σωματικές βλάβες, ήτοι: τρεμούλες, ζαλάδες, μουδιάσματα και ίλιγγο. Έχει παρατηρηθεί και τύφλωση (Γιόγκα, Έρνεστ Γουντ, έκδ. Πύρινος Κόσμος, Αθ. 1977).

Σε 900 ανθρώπους ασκούμενους στον υπερβατικό διαλογισμό βρέθηκαν αποτελέσματα αντικοινωνικής συμπεριφοράς, άγχους, σύγχυσης κ.λπ. Περισσότερες από 10 μελέτες, πού έγιναν ανάμεσα στο 1973 και το 1983, οδήγησαν στη διαπίστωση ότι ο διαλογισμός, ακόμα και στα αρχικά στάδια, μπορεί να προκαλέσει ψυχιατρικά προβλήματα και σχιζοφρενικές τάσεις (Ανεξήγητο, σελ. 82).

2. Σκοπός της προσευχής του Ορθόδοξου χριστιανού είναι η διαπροσωπική σχέση με τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό και τελικά η κοινωνία των ακτίστων θείων ενεργειών, η θεοπτία. Δεν επιχειρούν οι πιστοί αυτοθέωση και αυτολύτρωση, αλλά απευθύνονται ατομικά ή ως εκκλησιαστική σύναξη στον προσωπικό Τριαδικό Θεό, συμμετέχοντας στην μυστηριακή ζωή, τηρώντας παράλληλα τις εντολές Του, εξασκώντας φιλανθρωπία, και παρακαλώντας Τον "υπέρ εαυτών και του κόσμου" με μία στάση αληθινής ταπείνωσης (Η Δύναμη του Ονόματος, Επισκόπου Διοκλείας Καλλίστου Ware, έκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ, Αθ. 1983). Με τον τρόπο αυτό, ολόκληρος ο άνθρωπος ανακαινίζεται στη Χάρη του Θεού και όχι μόνο ο νους του, η ψυχή του, η φαντασία του ή άλλες επί μέρους λειτουργίες του. Στον Ινδουισμό και τον Βουδδισμό δεν χωρά πουθενά «η αγάπη ως θυσία και ως υπέρβαση του εγώ. Εκείνο πού κυριαρχεί είναι η εξωτερική επικοινωνία με τους ανθρώπους πού υποφέρουν» ("Καιρός του ποιήσαι", Μητρ. Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου, Ιεροθέου Βλάχου, σελ. 46,47). Το ρηθέν υπό του απ. Παύλου "Θα ευχόμουν εγώ ο ίδιος να είμαι ανάθεμα, μακριά από το Χριστό, χάριν των αδελφών μου" (Προς Ρωμαίους κεφ. 8,3) δεν συναντάται πουθενά.

3. Ολόκληρη η Γιόγκα δεν είναι παρά μία άρνηση της σωματικής ζωής: "Κάθε μέρα βλέπουμε ότι η αιτία του πόνου ή της απόλαυσης μας είναι πάντα ο σύνδεσμος μας με το σώμα", λένε. "Η ανθρώπινη ψυχή πρέπει ν' αντιληφθεί και ν' αναγνωρίσει ότι υπήρξε πάντα πνεύμα, κι όχι ύλη, μέσα από την αιωνιότητα και ότι η σύζευξη της με την ύλη υπάρχει και μπορεί να υπάρξει μόνο παροδικά" (Γιόγκα, του Σουάμι Βιβεκανάντα, σελ. 121,168). Η Ορθόδοξη, αντίθετα, Εκκλησία διακηρύσσει στο Σύμβολο της Πίστεως της "Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών. Και ζωήν του μέλλοντος αιώνος".

4. Η μοναδική στην Ιστορία ενσάρκωση του ΥΙΟΥ του Θεού, του Κυρίου Ιησού, αντικαθίσταται στη διδασκαλία της Γιόγκα από τους Αβατάρας, τις διαδοχικές δηλαδή ενσαρκώσεις του Ισβάρα στον κόσμο, πού, σαν οι ύψιστες εκδηλώσεις του Θεού, είναι "διδάσκαλοι όλων των διδασκάλων" και "δεν μπορούμε παρά να τους λατρεύουμε".

5. Χαρακτηριστικό της θρησκείας της Γιόγκα είναι ο συγκρητιστικός οικουμενισμός. Τα δόγματα, οι θρησκείες και οι "θεοί" είναι εκδηλώσεις ενός και μόνο Κυρίου. Η άποψη αυτή ""Ένας Θεός - Πολλές Θρησκείες" είναι υβριστική για την Αγία Τριάδα. (Καταστροφικές "Λατρείες", έκδοση Α' Αποστολικής Διακονίας, Αθ. 1994, σελ. 29). Ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος ενσαρκωμένος Θεός και ή Εκκλησία αποτελεί το ένα σώμα Του, μέσα απ' τα αγιαστικά μυστήρια της οποίας και μόνο σώζεται ο εθελοντικά προσερχόμενος πιστός.

6. Ο Θεός για τους γιόγκι είναι το "γενικοποιημένο και η αφηρημένη κοσμική ολότητα" (Γιόγκα, του Σουάμι Βιβεκανάντα). Παρατηρούμε μια ταύτιση του Θεού με τα δημιουργήματα του, αλλά και την άρνηση ενός προσωπικού, υπέρτατου Θεού. Η σωτηρία στον Ινδουισμό δεν αναφέρεται στη σχέση προσώπων. Σημαίνει την διάλυση της ατομικότητας στην ενιαία θεία ουσία (Όψεις Ινδουισμού - Βουδδισμού, Αναστασίου Γιαννουλάτου, σελ. 77).

7. Οι δάσκαλοι Ινδουιστές χρησιμοποιούν μεταξύ των άλλων επικινδύνων φαινομένων και τη θεραπεία εξ αποστάσεως. Στις θεραπείες αυτές, εκεί πού δεν συναντά κανείς απάτη, είναι παρούσες πνευματιστικές δυνάμεις. Ο Harry Edwards, ψυχικός θεραπευτής, αποκάλυψε: "Όταν οι άγγελοι μου δεν είναι παρόντες δεν μπορώ να Θεραπεύσω". Με τον ίδιο τρόπο και ο William Branham, "ευαγγελικός θεραπευτής", παραδέχτηκε: "'Αν ο άγγελος μου δεν μου δώσει σήμα, δεν μπορώ να Θεραπεύσω". "Ας ξαναθυμηθούμε εδώ πώς ο σατανάς είναι άγγελος πού αρνήθηκε τον Χριστό πριν την δημιουργία του κόσμου, γι' αυτό και ευρισκόμενος στην Κόλαση μπορεί να εξέρχεται κατά διαστήματα και να μεταμφιέζεται σε φωτεινό άγγελο (Β' προς Κορινθίους 11,14), με σκοπό να παρασύρει ανθρώπους με το μέρος του και να τους εξοντώσει. "Έχει, επίσης, παρατηρηθεί ότι οι πνευματιστές και θεραπευτές αδυνατούν να δράσουν, ταραάζονται και αρκετοί ξεστομίζουν βωμολοχίες, αν βρεθούν αντιμέτωποι με την πύρινη προσευχή χριστιανών, πού παρευρίσκονται ανάμεσα στο ακροατήριο των ασθενών τους (Το Αλφάβητο του Αποκρυφισμού, ...σελ. 223,224).

8. «Έξω από την Παναγία Τριάδα υπάρχει δαιμονισμός. Πράγμα πού είναι εμφανέστατο στην πλανεμένη διδαχή των γκουρού. Ευρισκόμενοι σε σύγχυση υπερτονίζουν την "αφηρημένη αυτοσυγκέντρωση σε βάρος της προσευχής", "συγχέεται ο Θεός με τον διάβολο, και ο Χριστός δεν θεωρείται ως ο μοναδικός Θεός, αλλά τοποθετείται στην ίδια θέση με τον Ράμ, τον Κρίσνα και τον Βούδα. Μέσα από τη θεώρηση αυτή φαίνεται η δαιμονική νοοτροπία των κινήσεων αυτών" ("Καιρός του ποιήσαι", ...σελ. 57,58,54). Η αγία Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ψυχοσωματικό νοσοκομείο και πανδοχείο, για να δέχεται όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, πού πάσχουν από διάφορες ασθένειες και να τους θεραπεύει με τα άγια μυστήρια (Περί των Ειδών της Μαγείας, Οσίου Νικόδημου του Αγιορείτου, έκδ. Ορθοδόξου Κυψέλης, Θεσ. 1993). Αρα, το να αφήνει κανείς ανεκμετάλλευτη μία τέτοια χρυσή ευκαιρία, πού παρέχει ή Χάρη του Θεού δωρεάν, και να τρέχει στις συναγωγές των ψευτοσωτήρων και ψευτο - θεραπευτών, Ισοδυναμεί με βαρύτατη πλάνη, ζημία και αμαρτία.

Η γιόγκα οδηγεί πράγματι στις δυνάμεις της αβύσσου
«Εδώ ανήκουν η τηλεπάθεια, η δεύτερη όραση και όλες οι δυνάμεις υπερφυσικού βαθμού, πού είναι απαραίτητες στον αποκρυφισμό». Οι Θιβετιανοί γιόγκι διδάσκουν την εξαύλωση και υλοποίηση αντικειμένων, την έξοδο της ψυχής από το σώμα, την τηλεκίνηση, την αιώρηση, και όλες τις τέχνες του πνευματισμού.

Αγαπητοί αναγνώστες :

«Η γιόγκα δεν λυτρώνει, αλλά σκλαβώνει. Ούτε δια φωτίζει αλλά συσκοτίζει». «Δεν

ανοίγει την πόρτα στο Άγιο Πνεύμα, αλλά στα πνεύματα του πνευματισμού». Δεν συμβιβάζεται η Βίβλος με την Γιόγκα, ούτε τα διάφορα θρησκευτικά και φιλοσοφικά συστήματα της Απω Ανατολής με την χριστιανική πίστη. Όλοι οι χριστιανοί, πού επιτρέπουν στον εαυτό τους να πλανηθεί από τη γιόγκα, πρέπει να θυμηθούν το χωρίο από την Προς Γαλατάς επιστολή του απ. Παύλου: «Στην ελευθερία, για την οποία ο Χριστός μας ελευθέρωσε, σταθήτε σταθεροί, και μην υποταχθείτε πάλι σε ζυγό δουλείας» (5,1).